

Sodrásban

Megálltam a híd alatt
s csodálattal néztem
a siető hullámokat,
amint testük pillanatként
más-más formát ölt,
míg céljuk megmásíthatatlan
fizikai törvényeket követ,
miközben az ember
örömmel táplálja lelkét.

Ilyen az életem.
Percről percre akárha folyó lennék,
ösztöneimből árad a remény.
Hogy mit érint ilyenkor szívem – nem tudom.
Megfoghatatlan, láthatatlan jutalom
a Mester időtlen műhelyéből? – kérdezem.

Medret keresve, sodor az élet.
Sohasem szűnjék meg ez az érzés.
A halál előtt sem.

Kérdőjeleim

Sokszor nem vagyok én,
mikor álmaim hatalma vezérel.

Ilyenkor leszek más.
Akár a legsötétebb elme tulajdonosa is.

Elveszve egynéhány órára,
akárha sohasem léteztem volna.

Reggel naiv ember vagyok.
Kérdőjeles tudattal.

Megfejtani létezésem tárgyát –
kevés vagyok időben!

Hét fűzfánál

(Apácaszakállasi impresszió)

Falumszéli folyó mellett,
tenyeremben pihen fejem.

Lassú folyása akár az életem.
Medre reményeimmel van tele.

Az ember hiába emel gátat.
Útját ismét megtalálja.

Marasztalni nem lehet.
Istentől kapott idő ez.